

Alex XY

Kamila Urbanová

Třetí místo v literární soutěži Velká cena Talent Pro ART 2022

TALENT
PRO
ART

Alex XY

Kamila Urbanová

(Třetí místo v literární soutěži Velká cena Talent Pro ART

2022)

Copyright © Kamila Urbanová, 2023

Edition © Talent pro ART, 2019

Cover picture: Jitka Vondrová

www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-106-5 PDF

978-80-7629-107-2 MOBI

978-80-7629-108-9 EPUB

978-80-7629-109-6 AZW3

Prolog

Na záběrech z kamery metra se mihnul muž s modrým batohem. Byla dopravní špička, lidé se vraceli z práce, dětem končila škola, a mnozí již cestovali za svými blízkými, protože byl konec týdne, a navíc se blížily letní prázdniny. V národním muzeu začínala výstava ze života hmyzu, což byl skvělý tip na školní výlet mnoha škol a školek. Skupinka dětí se svými učitelkami nastoupila do vozu metra. Muž s modrým batohem naskočil na poslední chvíli do jednoho z přeplněného vagónu. Dveře, které ho přivřely se v momentě znovu otevřely. Muž nenastoupil. Pouze vhodil do vagónu na podlahu mezi lidi modrý batoh a rychle vyběhl směrem k východu. Právě v tom okamžiku začalo houkat výstražné zařízení a u výstupů začala blikat červená světla, a to v celém podzemí. V režimu úniku se otevřely všechny dveře souprav, zmatení lidé se k nim v pudu sebezáchovy nahrnuli. Exploze nastala okamžitě. Obrovská tlaková vlna vymrštila lidská těla do vzduchu. Dětský pláč, krev a zranění, lidé vyběhající z vozu překračovali mrtvá, nehybná a zakrvácená těla ležící na podlaze. Zdálo se na trase se ozvaly další dvě exploze. Během pár minut přijeli záchranáři, policie a hasiči. Nad troskami a nad zraněnými lidmi se vznášely drony, které přenášely záběry do televizních zpráv v přímém přenosu do všech mezinárodních stanic. Pláč dětí neustával.

Série teroristických útoků v pražském metru si vyžádala životy 88 lidí. Mezi oběťmi bylo dvacet dětí. Bezpečnostní zařízení metra detekovala nový druh výbušniny příliš pozdě.

Třicetiletý útočník a jeho komplicové umřeli při převozu do nemocnice, patřili ke skupině hnutí odporu, jehož členové měli genetickou mutaci genu GA-X.

Alex s rodiči čekali v čekárně nemocnice více než čtyři hodiny. Celou dobu nepřestávaly houkat sanitky. Malý Kevin byl v umělém spánku a za sebou měl náročnou operaci, kdy mu lékaři vytáhli z břišní dutiny velký střep skla. Kevin měl štěstí, přežil. Jako památku na tento den si

Alexův bratříček odnesl jizvu přes celé břicho a dva pahýly namísto rukou.

1. Kapitola: Ústav pro postižené

Dokonalou sterilitu pokojů umocňovaly vtíravé výpary dezinfekce a pouze výhled do parku na kvetoucí japonské sakury odlehčoval tu tíhu úzkosti v ústavu pro těžce zdravotně postižené.

Ani veselé obrázky na stěnách celého sedmého patra, kde bylo dětské oddělení, nepřebily tu bezmoc a beznaděj, kterou pocítil každý, kdo tu vstoupil. Alex tu krmil, co by pondělní brigádník, malého postiženého kluka, který nemluvil, nechodil a jen nepřítomně seděl a zíral před sebe ve svém křesle u postele. Jmenoval se Ben a jeho rodiče se ho zřekli, jakmile přišel na svět. Pokoje ostatních zdobily rodinné fotky, ale Ben měl na stěně pouze jednu - asi měsíc starou - sedí tu ve svém křesle, před sebou dort s hořící svíčkou ve tvaru pětky, který mu upekla jedna zdravotní sestra.

Chlapcovy zkřivené ruce se v nepravidelných intervalech občas propnuly působením tenzní křeče, zatímco mu rozmixovaná strava oranžové barvy, která připomínala kojeneckou stravu z reklamy pro maminky batolat, mu vytékala koutky úst na bradu. Asi mrkev s bramborem, možná i trochu kuřecího, zhodnotil Alex obsah jídla dle konzistence a bílých vláken masa. Kluk jedl pomalu a samotné polykání mu činilo velký problém. Stravu, která mu nevytekla ven, si převaloval v ústech zleva doprava snad padesátkrát, než ji spolkl.

„Alexi, zrychli, čeká tě ještě celé patro na dvojce,“ řekla sestra ve dveřích a zmizela na chodbě.

Než si Alex všimnul, že Ben už dávno přestal polykat a v ústech se mu nahromadilo nespolykané jídlo, chlapec zrudnul, začal kašlat a dusil se. Po chvíli na Alexe vyprsknul plnou pusou toho oranžového blivajzu. Alexe polil studený pot, rychle mu začal bušit do zad, bouchal tak dlouho až dostal jídlo z jeho dýchacích cest. Když mu začal růžovět obličej, Alex konečně přestal panikařit a uklidnil se. Ještě mu dal napít brčkem čaj. Podlaha, stůl a okolí dvou metrů už nebylo tak sterilní. Alex setřel zbytky jídla z podlahy do bílého ručníku s logem ústavu.

„Zase byla nehoda?“ tázala se sestra, kterou přivolal alarm, který zareagoval na zvýšený tep pacienta. Otřel i jídlo na erárním tričku vlhčeným ubrouskem, zatímco sestrou aktivovaní robotičtí vysavači uklidili zbytek.

„Ten kluk se jednou udusí,“ odpověděla sama sobě a zavěsila na poutko u umyvadla čistý ručník.

Alex se cítil provinile, vždyť ho málem udusil. „Promiň,“ omluvil se mu, i když věděl, že ho nevnímá. Benova vyzáblá ruka na Alexovo pohlazení sice nezareagovala, ale i tak si to gesto Alex neodpustil. Ještě věřil, že se stane nějaký zázrak a ten malý kluk začne komunikovat a stiskne mu ruku nebo tak něco. Zázrak se nikdy nekonal a konat nejspíše ani nebude. Po hodinovém krmení si protáhnul své ztuhlé rameno. Sestra chlapci napíchla umělou výživu a vyměnila gel, ve kterém byla chlapcova moč. Pak zkontrolovala grafy a čidla a uložila Bena ke spánku. Nakonec přiložila k jeho zápěstí s čipem svou kartu, čímž nahrála asi své pečovatelské úkony. Na obrazovce naskočila nějaká čísla, asi finanční suma za lékařskou péči, pomyslel si Alex. Sice tady pracoval teprve dva roky, ale už tomu trochu rozuměl. A taky rád trávil večer čtením vyřazených starých lékařských skript koupených na bazaru, které sice už nebyly aktuální, ale našel v nich plno informací z biologie člověka.

Ze začátku se sester vyptával na různé technické věci, ale zbytečně, vždycky odsekly, že toto nemusí vědět, že on je pouze pečovatel a úklidový pracovník. A tak se jen koukal a plnil příkazy. Mohl být rád, že tento přivýdělek vůbec sehnal. Vždycky chtěl pracovat ve zdravotnictví, což se mu vlastně nikdy splnit nemohlo, tak práci ošetřovatele vnímal jako takovou náplast.

„A teď běž na dvojku a u dveří na mě počkej,“ přikázala sestra, která si svoji kartu zasunula do náprsní kapsy erárního pláště a odešla z pokoje. Alex čekal na sestru před zakódovanými dveřmi. Ústav by rozdělený na jedničku a dvojku, vstup na dvojku byl pouze pro VIP a stálé zaměstnance.

„Máme podstav, jinak by ses na dvojku nedostal, i když máš to nejlepší doporučení, ale raději to nikomu neříkej,“ znovu mu opakovala sestra pravdu, jakou už Alex dávno ví a zároveň odkódovala kartou vstupní dveře. Tohle oddělení bylo pro dlouhodobě nemocné lidi, většinou ležáky. Neviděl rozdíl, byli to stejně nemocní lidé, i když byli geneticky čistí, přesněji neměli mutaci GA-X – jako měl ten chlapec Ben, ale i on.

Ta dívka, co na pokoji ležela v bdělém kómatu, byla asi jeho věku. Kolem sebe měla spoustu hadiček. Na hlavě blikaly barevné elektrody, asi monitorovaly aktivitu mozku...

„Převléct a vydezinfikovat. Čisté prádlo je na policičce,“ nakázala mu sestra. A až uděláš celé patro, ohlas se a pro dnešek máš hotovo.

Prostěradlo čpělo močí, ale to Alexovi nevadilo, po dvou letech si zvykl. Natáhl si jednorázové rukavice a pracoval jako robot, nepříjemné mu to bylo asi první dva měsíce.

Ale i tak si Alex našel svoji cestičku pracovat ve zdravotnictví sice jako pomocný pečovatelský kurz, ale byl za to moc rád, už jen proto, že tato brigáda v ústavu zajišťovala Alexovi sice malý, ale zato stálý příjem financí.

Alex neví, jestli je to štěstí, ale nebude se rouhat, protože je na tom pořád lépe než chudák malý Ben anebo tato dívka...

Když převlékal postel, sledoval data na monitorech. Vše bylo kódované. V pokoji nebyla žádná okna, pouze projekce krásného výhledu do parku, umělé světlo, sterilita, žádné obrázky, fotky ani osobní věci.

Dívka sebou trhavě škubla, na monitoru to hlasitě píplo. Alex zpozorněl a kouknul na obrazovku. Hned nato přišla sestra, zasunula svoji kartu do napojeného počítače, ale zapoměla ji vtáhnout a odešla. Po chvíli Alexovi došlo, že přísně střežená karta s daty o pacientovi zůstala v počítači.

Alex položil polštář a stisknul ikonku ID a na monitoru se objevilo - Lídie Alemannová, věk 19 let, vegetativní kóma po autonehodě, pak samé lékařské diagnózy, asi hodně závažné, pouze je projel očima. Došel až

k řádku rodinní příslušníci: tragicky zahynuli při autonehodě dne 10. 6. 2120, rodinný stav: sirotek, náklady státu za lékařskou péči z dražby nemovitostí rodiny. Soudní příkaz: exitus k 10. 6. 2125, čas: 0:01 bez možnosti odvolání. Ex. Dárce: Ledviny, srdce, játra, duhovky, děloha. GAX-0. O rok starší než já, pomyslel si a zamrazilo ho to, že dívce zbývají necelé dva roky ŽIVOTA. Bylo mu ji líto, tak rád by ji pomohl. Vzpomněl si na svého dědečka, kterého viděl umírat v nemocnici na rakovinu, na svůj strach, který měl o svého bratra, když stáli u jeho postele po operaci v nemocnici po tom atentátu, když nebylo jisté, jestli vůbec přežije. Byl to ten samý pocit beznaděje, který teď prožíval, když sledoval skroucenou obličej stažený v křeči této mladé dívky Lýdie.

Z jeho rozjímání ho vyrušily rychlé kroky, to se vracela zdravotní sestra pro svoji kartu, trvalo jí to přibližně sedm minut, než si svoji chybu uvědomila. Vrátil monitor do klidového režimu a natáhnul se pro polštář.

Sestra si pohledem přeměřila Alexe, který byl zabraný do své práce, jestli si její chyby všimnul. Udělala chybu, a ještě před někým, kdo na tomto oddělení ani nemá co pohledávat. Všimnul si jejího zaváhání, ale nedal to na sobě znát. Její chyba Alexe pouze ujistila v tom, co se o ústavu povídá o oddělení číslo dvě – leží zde živí, geneticky čistí dárce orgánů, kteří zde čekají na plánovanou smrt.

Když Alex odcházel po směně přes vstupní halu ústavu, potkal skupinku asi třináctiletých žáků, kterou vedla učitelka do přednáškové místnosti, Alex si takovou přednáškou taky prošel. Je povinná pro všechny, kteří končí poslední ročník základního vzdělání, aby věděli, jaká zátěž je pro společnost zákeřná mutace genu.

„Tak, Alexi zase v pondělí na shledanou,“ rozloučila se s ním večer sestra, když mu do čipu nahrála jeho docházku. To bylo poprvé a naposledy, kdy se dostal na oddělení číslo dvě. Vlastně i naposledy, kdy viděl tuto sestru, což v tom okamžiku ještě nevěděl.

Pořád přemýšlel, proč mu je to datum smrti té dívky - 10. června tak povědomé. Pak si vzpomněl, že ten den má maminka svátek a hned

vymyslel, co koupí mamince k svátku. Reklama nad květinářstvím nabízela semínka rychle rostoucí růže. Četl v jejich reklamě, kterou mu dala do ruky jejich reklamní robotická dívka, že rozkvete do 12 hodin... „Dobrý nápad, to si musím zapamatovat,“ zamumlal si.

Dva dny po této události mu přišla na jeho zápěstí zpráva: „ALEXI, VAŠE BRIGÁDA V ÚSTAVU PRO TĚŽCE ZDRAVOTNĚ POSTIŽENÉ BYLA Z ORGANIZAČNÍCH DŮVODŮ PŘEDČASNĚ UKONČENA. DĚKUJEME ZA SPOLUPRÁCI A ZASÍLÁME VÁM OBRATEM VAŠI POSLEDNÍ MZDU. PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ ÚSTAVU.“

Alex to nechápal, vždyť měli podstav, pak mu to došlo, že na vině je asi nejspíš ono pochybení sestry. Alex si domyslel, že ji dost možná kvůli Alexovi také vyhodili, protože na oddělení číslo dvě neměl vlastně co dělat. Ještě zachytil, jak mu na čipu přibyly ony poslední peníze. Bylo mu to líto. Pracoval tam dva roky. Z nabídky pondělních brigád, které mu přišly obratem na čip dal přednost úklidu v nemocnici pro chudé. Bude mít více peněz, ale nebude to práce s lidmi, ale pouze s hadrem, což ho mrzelo, ale na druhou stranu, pokud se osvědčí tak i s parním čističem podlahy, což slibovali v inzerátu jen těm opravdu šikovným. Nemocnice pro chudé byla trochu dál – tři zastávky metrem a jeden přestup, ale protože chtěl zůstat ve zdravotnictví, nezaváhal. O polední pauze mu přišla zpráva, že je přijat. A před Alexem se rýsovala opravdu zářivá kariéra v nemocnici pro chudé a byl tomu rád.

2. Kapitola: Továrna

U pásu výrobní linky SteakImport strávil už tři roky, od svých patnácti, každý den od úterý do soboty. V neděli měl volno a v pondělí pracoval jako nový brigádník v ústavu pro postižené a teď nově v nemocnici. Tento týden Alex třídil v továrně vadně zabalené kusy do znovu vakuačního lisu. Jakmile neprošly světelnou kontrolou a najely na vyřazovací pás, měl je pod svými křídly. Byly to tak dva z tisíce. Když se naplnil zásobník, odvezl je na znovu přebalovací oddělení a pak na vakuační lis. To bylo tak třikrát za směnu. Byl to pěkný cvrkot, bolely z toho nohy a občas i oči a hlava. Ta spousta času a rutinní práce Alexovi umožňovala strávit čas ve svých myšlenkách, které často mířily do minulosti, proto že přítomnost byla nezajímavá a budoucnost byla rozmazaná.

Jako většina spolužáků i on měl školní umístěnku do továrny na syntetickou výrobu umělého masa, která byla průmyslovým gigantom a zaměstnávala celý kraj. Nastoupil tu hned po škole, jako patnáctiletý. Neměl ten rok ani prázdniny, protože chtěl být v létě ještě s Markem, než se mu odstěhuje. Měl vysvědčení o splnění základní školní docházky v kapse, tedy spíš na ID čipu, jak jinak... Skončilo mu ten den devět let školy. Konec jeho životního institučního vzdělávání. Jako jedinec s výskytem vadné aberace v geneticky se ozdravující populaci lidstva jeho vzdělávání se tímto završilo. Byl zdravý, ale vadný zároveň. Nikoho nebude zajímat, že měl samé jedničky. Nebo to, že měl rád biologii, dějepis nebo třeba zeměpis. Nikoho nebude zajímat, že chtěl chytat pstruhy v čisté řece na Aljašce v Unalakletu... nebo, že chce být neurochirurgem, což věděla jen babička. Zatímco Marek začal studovat informatiku. Marek, který s ním vyrůstal, a který měl taky ten vadný gen.

Narovnal svá shrbená záda nad pásem, po kterém utíkaly balené kusy umělého masa, když Alexovi pípla na zápěstí zpráva: „Alexi, dostavte se v pátek v šest hodin ke svému lékaři na odběry a celkové vyšetření včetně psychologických testů v rámci pololetního zdravotního vyšetření dle zákona o veřejném zdraví. Vaše zdravotní volno bylo již nahlášeno vašemu zaměstnavateli.“